

RICHARD OSMAN

Nová série
autora
ČTVRTEČNÍHO
KLUBU
AMATÉRSKÝCH
DETEKTIVŮ

Řešíme vraždy

**Řešíme
vraždy**

**RICHARD
OSMAN**

**Řešíme
vraždy**

slovart

Text © Richard Osman, 2024

Translation © Eva Brožová, 2025

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2025

All rights reserved

Řešíme vraždy

Z anglického originálu *We Solve Murders*, vydaného v roce 2024 nakladatelstvím Penguin Random House UK, přeložila Eva Brožová
Original Cover Design by Richard Bravery at Penguin Random House UK
Úryvek z básně Thomase Graye *Elegie na hrobkách veských* (1807)
přeložil Josef Jungmann (vyšlo v časopise *Hlasatel český*)
Redigovala Hana Pernicová

Korektury Jana Kunová

Editorka Kateřina Eliášová

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333, 196 00 Praha 9 –
Čakovice, v roce 2025

Vydání první

ISBN 978-80-276-1087-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

info@slovart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

Janet Elizabeth Wrightové (1946–2023)

Láskou naplnit celý život

Musíte nechat co nejméně stop. To je jediné pravidlo.

Občas potřebujete mluvit s lidmi; to je nevyhnutelné. Jsou tu pokyny, které je třeba vydat, lodní přeprava, kterou je třeba zařídit, lidé, které je třeba zabít, atd. atd. Nemůžete přece existovat ve vzduchoprázdnu, proboha.

Potřebujete zavolat Françoisi Loubetovi? V naprosto naléhavém případě? Dostanete mobil se zabudovaným měničem hlasu. A mimochodem, pokud o naprosto naléhavý případ nepůjde, budete telefonátu velice brzy litovat.

Většina komunikace se však odehrává prostřednictvím zpráv nebo e-mailů. Špičkoví zločinci se v tomhle směru hodně podobají mileniálům.

Všechno je zašifrované, přirozeně, ale co když policie kód prolomí? Stává se to. Spousta velice dobrých zločinců teď sedí ve vězení, protože nějaký nerd s notebookem neví, co s volným časem. Takže se musíte co nejlépe schovat.

Musíte ukrýt svoji IP adresu – to je velice snadné. E-maily François Loubeta absolvují před odesláním cestu po nejružnějších místech světa. Dokonce ani nerd s notebookem by nedovedl zjistit, odkud je ve skutečnosti poslal.

Každý z nás však má jedinečný způsob vyjadřování. Specifické používání slov, rytmus, osobnost. Někdo si může přečíst mail a pak pohlednici, kterou jste poslali v roce 2009, a naprosto jistě pozná,

že obojí psal stejný člověk. To víte, věda. Tak často nepřítel slušného zločince.

Proto je ChatGPT takovým darem z nebes.

Po napsání e-mailu, zprávy, vlastně čehokoli, text jednoduše proženete přes ChatGPT a ten okamžitě vymaže vaši osobnost. Uhladí vás, vyžehlí záhyby, odstraní jeden váš typický rys po druhém, až definitivně zmizíte.

„Chatbote, přepiš to ve stylu přátelského anglického džentlmena, prosím.“ Tak zní pokaždé Loubetův pokyn.

Šikovné, protože kdyby psal e-maily svým rodným jazykem, všechno by bylo mnohem očividnější. Příliš očividné.

Takhle však můžete objevit tisíc e-mailů, a stejně nemáte šanci poznat, kde se nachází François Loubet, a stejně tak nepoznáte, kdo je François Loubet.

Samozřejmě se dozvíte, co François Loubet dělá, ale nedokážete tomu ani v nejmenším zabránit.

ČÁST I

**Z New Forest
do Jižní Karolíny**

1

Konečně se to stalo.

Andrew Fairbanks vždycky věděl, že jednou bude slavný. A ten den – poklidné, slunečné úterý na začátku srpna – konečně přišel.

Roky fitness videí na instagramu mu sice přinesly hodně sledujících, no ovšem, ale nic podobného jako tohle. Tohle bylo šílené.

Kvůli on-off vztahu s nepříliš známou popovou zpěvačkou se v novinách občas objevila jeho fotka. Ale ne na titulní straně jako dnes.

Andrew Fairbanks konečně získal proslulost, o kterou tak dlouho usiloval. Jeho jméno teď znal celý svět. Opanovalo sociální síť. To selfíčko z jachty bylo všude. Andrew s opáleným hrudníkem, jak se usmívá do objektivu se sluncem za zády a lahví energetického nápoje Krusher Energy Drink zvednutou k přípitku.

A ty komentáře pod snímkem! Emotikony srdíček, plamenů, chtěče. Všechno, o čem Andrew kdy snil.

Některé další komentáře by však jeho nadšení nejspíš trochu zchladily. „Odešel moc brzy“, „Tak fit, R.I.P.“, „Je děsivé vidět jeho fotku, když víte, co se stane“ – ale to množství se nedalo popřít. Obrovský ohlas. V kancelářích produkčního týmu reality show *Love Island* kolovala jeho fotografie a osazenstvo debatovalo, jak dokonalý mohl být, kdyby... no, vždyť víte.

Ano, všichni konečně znali Andrewa Fairbankse. Anebo – jak byl dnes známější – „instagramového influencera Andrewa Fairbankse, který tragicky zahynul“.

Takže to nebyl až tak ohromný úspěch. A i ten mírný úspěch už vlastně pohasíná. Je středa odpoledne a Andrewovo jméno začíná upadat do zapomnění. Na světě se dějí jiné věci. Baseballová hvězda vjela pick-upem do bazénu své exmanželky. Půvabná vloggerka pronesla něco nevhodného o Taylor Swiftové. Konverzace se stejně jako příliv obrací.

Andrew Fairbanks byl nalezen mrtvý: s prostřelenou hlavou, přivázaný na laně a shozený z jachty pohupující se na hladině Atlantiku. Na jachtě nikdo jiný nebyl, a nikde ani stopy po nikom dalším, až na koženou tašku, která obsahovala téměř milion dolarů.

Jenže nic z toho všeho vám nedává právo být slavný déle než jeden den. Jednou možná vznikne o jeho případu podcast, nebo ještě lépe, true crime dokument na Netflixu, ale prozatím se Andrew Fairbanks ze světél ramp přesouvá do zóny stmívání.

Brzy bude jen postavou na fotografii, která na pozadí modrého oceánu drží v ruce fialový energetický nápoj, mrtvolou v jiho-karolínské márnici a příležitostným „Pamatuješ na toho chlápka, který natáhl brka na jachtě s hromadou prachů?“

Kdo ho zabil? Kdo ví? Ten nebo onen, určitě, a sociální sítě na to mají nejrůznější názory. Proč ho zabili? Neví se – někdo k tomu přece musel mít důvod, ne? Žárlivá partnerka? Fitnessový konkurent na instagramu? Mohla existovat nejrůznější vysvětlení. *Věřili byste tomu*, co ta vloggerka řekla o Taylor Swiftové?

Šlo sice o jeden jediný den, ale byla to jízda. Kdyby byl Andrew ještě naživu, hledal by manažera na plný úvazek. Sežeňte

mi pár dalších kšeftů, proteinové tyčinky, kliniky na bělení zubů, a že bych uvedl na trh vlastní vodku?

Ano, ten jeden den všichni chtěli kousek Andrewa Fairbankse. I když potom, co si na něm pochutnali žraloci, z něj moc nezbylo.

A to je showbyznys.

2

„Co se ti na tobě nelíbí?“ zeptá se Rosie D'Antoniová. Hoví si v nafukovacím křesle připomínajícím trůn, v bazénu ve tvaru labutě. „Vždycky se na to lidí ptám.“

Amy Wheelerová sedí vzpřímeně na zahradní židli u bazénu, slunce v očích a zbraň na dosah. Jižní Karolína se jí líbí. Přinejmenším tohle utajené místo. Časné ráno s teplotou kolem třiceti stupňů, mořský vánek a prozatím nikdo, kdo by se ji snažil zabít. Už nějakou dobu na nikoho nevystřelila, ale člověk nemůže mít všechno.

„Asi nos,“ odpoví Amy.

„Co je na tvém nose špatného?“ podiví se Rosie, zatímco nerecyklovatelným brčkem popíjí něco zeleného a druhou rukou čerí vodu.

„Nevím,“ řekne Amy. Ohromilo ji, že se Rosie D'Antoniová do bazénu nalíčila. Kolik jí je? Šedesát? Osmdesát? Záhada. U věku v její složce stojí *Odmítla prozradit*. „Když se na něj podívám, je prostě divný. Ošklivý.“

„Nech si ho upravit,“ navrhone Rosie. „Zvětšit, zmenšit, prostě aby ti vyhovoval. Život je moc krátký na to, aby se ti nelíbil tvůj nos. Problém je hlad a chudoba nebo když někde není wi-fi; nosy problém nejsou. Co ještě?“

„Vlasy,“ přizná Amy. Hrozí jí, že se začne uvolňovat. Cítí, jak polevuje v ostražitosti. Amy nesnáší odpočinek. Moc času na přemýšlení. Raději něco *dělá*. „Nedají se zkrotit.“

„Tohle vidím,“ uzná Rosie. „Ale dá se to snadno vyřešit. Mám soukromou kadeřnici. Občas sem za mnou odněkud přiletí. Myslím, že z Chile. Pět tisíc dolarů, a potíže jsou pryč. Zaplatím ti to.“

„A nemám souměrné uši,“ dodá Amy.

Rosie nakloní hlavu ke straně, dopádluje k Amy a důkladně si ji prohlédne. „Nic takového nevidím. Máš skvělé uši. Jako Goldie Hawnová.“

„Jednou jsem si je změřila pravítkem,“ namítne Amy, „když jsem chodila do školy. Je to jen o milimetr, ale vždycky to vidím. A taky mám moc krátké nohy.“

Rosie přikývne a odstrká se zpátky doprostřed bazénu, kam se slunce opírá nejvíc. „Ale teď to důležitější, Amy: Co se ti na tobě líbí?“

„Jsem Angličanka,“ opáčí Amy. „Nic se mi na mně nelíbí.“

„Hloupost,“ utrousí Rosie. „Taky jsem bývala Angličanka a přenesla jsem se přes to. Něco si vyber.“

„Myslím, že jsem loajální,“ řekne Amy.

„To je dobrá vlastnost,“ přitaká Rosie. „Na bodyguardku.“

„A kvůli krátkým nohám mám nízko posazené těžiště,“ doplní Amy. „Takže se umím dobře prát.“

„No vidíš,“ přikývne Rosie. „Jsi loajální a umíš se dobře prát.“
Nastaví obličej slunci.

„Kdyby se mě tenhle týden někdo pokusil zastřelit, musela by ses vrhnout kulce do cesty?“

„Přesně tak,“ pronese Amy nepřesvědčivě. „Ale stává se to hlavně ve filmech.“

Ze zkušenosti ví, že je těžké vrhnout se kulce do cesty. Letí totiž strašně rychle.

„Nebo v knížkách,“ poznamená Rosie. „Nedala by sis jointa? Já docela jo.“

„Radši ne,“ odmítne Amy, „Maximum Impact nás každé tři měsíce posílá na krevní testy – firemní politika. Jediná stopa po droze, a mám padáka.“

Rosie chápavě zamručí.

Není to ta nejnapínavější práce, jakou kdy Amy měla, ale svítí slunce a líbí se jí její klientka. Rosie D'Antoniová, nejúspěšnější spisovatelka na světě, „pokud nepočítáte Leeho Childa“. I Rosiino sídlo ve španělském stylu na jejím soukromém ostrově u pobřeží Jižní Karolíny. S osobním kuchařem.

Jednou musela Amy z pracovních důvodů strávit větší část měsíce v opuštěném ropném potrubí v Sýrii, takže tohle je zlepšení. Kuchař jí nese talíř lívanečků blini s uzeným lososem. Ve skutečnosti to vlastně není kuchař – Kevin je bývalý příslušník SEAL, speciálního útvaru námořnictva Spojených států amerických –, ale učí se rychle. Hovězí po burgundsku, které připravil včera k večeři, bylo fantastické. Rosiin stálý kuchař dostal čtrnáct dní dovolenou. Amy, Rosie a Kevin jsou jediní lidé na ostrově a tak to prozatím zůstane.

„Nikdo mě nesmí zabít,“ proneše Rosie. Dopádlovala k okraji bazénu a balí si cigaretu. „Jedině já sama.“

„A já vás nenechám,“ řekne Amy.

„Ale někdo by se mě mohl pokusit zastřelit,“ pokračuje Rosie. „Dneska člověk nikdy neví – svět je takový, jaký je, a tak dál. Takže jestli se mě někdo pokusí zastřelit, nevrhej se kulce do cesty, ano? Kvůli mně ne. Nech ho, ať tu starou ženskou zabije.“

Maximum Impact Solutions, Amyin zaměstnavatel, je největší ochranná bezpečnostní služba na světě, tedy možná druhá největší, protože Henk van Veen odešel a odvedl s sebou polovinu klientů. Když vás někdo okrádá, když vás někdo chce zabít nebo když ve vaší soukromé ochraně vládne nespokojenost, za-

voláte do téhle agentury. Maximum Impact Solutions má spoustu hesel, ale „Nech ho, ať tu starou ženskou zabije“ mezi ně nepatří.

„Nikomu nedovolím, aby vás zabil,“ prohlásí Amy.

Vzpomene si, jak v dospívání sledovala Rosie v televizi. Ty ramenní vycpávky, to držení těla. Pro Amy, která každou noc spala stočená do klubíčka pod postelí a snila o lepších časech, bylo hodně důležité vidět, jak může být žena silná. Pod jejím dohledem Rosie nezemře.

„Co to máš za přízvuk?“ zeptá se Rosie a poprvé si potáhne z jointu. „Je roztomilý. Manchester?“

„Watford,“ odpoví Amy.

„No ovšem,“ utrousí Rosie. „Už jsem pryč moc dlouho. Vyprávěj mi o Watfordu.“

„Je to město,“ začne Amy. „V Anglii.“

„To vím, Amy. Je hezké?“

„Tohle slovo bych jako první nepoužila,“ prohlásí Amy. Těší se, že později zavolá svému tchánu Steveovi. Je pátek, takže by měl být doma. Bude nadšený, až mu o Rosie poví. Silné ženy ho vždycky fascinovaly. Možná zase jednou budou.

Při přemýšlení o silných ženách si vzpomene na Bellu Sanchezovou. A při přemýšlení o Belle Sanchezové si vzpomene na Marka Gooche. A při přemýšlení o Marku Goochovi si vzpomene...

A to je ten problém, Amy, vidíš? Když se člověk uvolní, *přemýšlí*. Nic z tamtoho se tě netýká. Přestaň přemýšlet; to ti nikdy nešlo. Strílejš, jezdi rychle, zneškodňuj výbušniny, ale proboha, *ne-přemýšlejš*. Život není škola.

„Anglie je pošahaná,“ poznamená Rosie. „V osmdesátých letech mě zbožňovali, v devadesátých mě nenáviděli, v nultých na mě zapomněli, v desátých si na mě vzpomněli a teď mě zase

zbožňují. Za celou tu dobu jsem se ani za mák nezměnila. Četla jsi nějakou moji knížku, Amy?”

„Nečetla,“ zalže Amy. Každý četl nějakou knížku od Rosie D'Antoniové. Amy četla její romány od puberty. Jeden jí dala sociální pracovnice, s prstem na rtech, aby Amy varovala, že tenhle kontraband je jejich malé tajemství. A jaké tajemství! Smrt, luxus, oblečení, krev. Ramenní vycpávky a jed. Nesmí ale klienty obdivovat. Kulce je ukradené, jak jste slavní. Což skutečně je jedno z hesel Maximum Impact Solutions.

Včera během cesty sem si Amy v letadle znovu přečetla *Smrt tiskne spoušť*. Natočili podle ní film s Angelinou Jolie v hlavní roli, ale knížka byla lepší. Spousta sexu s milionáři, spousta zbraní. Věcí, s nimiž se Amy dokázala ztotožnit.

„Jsi vdaná?“ zeptá se Rosie. „Máš děti?”

„Vdaná, bezdětná,“ odpoví Amy.

„Je to dobrý chlap? Ten tvůj manžel?”

„Je,“ řekne Amy při vzpomínce na Adama. „Každopádně stejně dobrý jako já. Mám ho ráda.“

Rosie přikývne. „To je dobrá odpověď. Nebojí se o tebe?”

„Nelíbí se mu, když po mně střílejí,“ odpoví Amy. „Jednou v Maroku na mě zaútočili mečem a on se rozběhl.“

„Ty jsi nebrečela?”

„Nebrečela jsem od svých dvanácti,“ přizná Amy. „Naučila jsem se nebrečet.“

„To zní rozumně,“ prohlásí Rosie. „Můžu tě dát do knížky? Sto sedmdesát centimetrů, modré oči, blondýna, nikdy nepláče, zabíjí padouchy?”

„Ne,“ odmítne Amy. „Nemám ráda publicitu.“

„Slibuju, že o tvých uších se nezmíním.“

Amy a její tchán se spolu snaží mluvit každý den. Nikdy se na tom přímo nedohodli, ale stal se z toho zvyk, který je pro oba důležitý. Tedy je vlastně důležitý pro Amy, ale doufá, že i pro Stevea. Občas jeden den vynechají. Amy například musela zůstat dvanáct hodin úplně potichu tehdy v tom ropném potrubí, kvůli ostatním ze zásahové jednotky, takže si ten den musela vystačit jen s textovkami. Steve to chápe. Práce je práce.

„Vybíráš si, co si vezmeš na sebe?“ zeptá se Rosie. „Nebo je tohle uniforma?“

Amy se podívá na svoje maskáčové kalhoty a vybledlé tričko Under Armour.

„Vybírám si.“

Rosie povytáhne obočí. „No, nikdo není dokonalý.“

Amy nemá ráda, když je mezi telefonáty moc velký odstup, protože člověk nikdy neví, jak je na tom Steve se stravováním, když se o sebe stará sám. Podle jejího názoru je hloupost odbývat se v jídle.

Asi by měla zavolat i manželovi, ale o Adama se bojí mín. A navíc, o čem by se bavili?

„Když jsi přijela,“ prohodí Rosie, „měla jsi nahoře v tašce vý-
tisk *Smrt tiskne spoušť*. Založený asi v polovině.“

Amy přikývne. Rosie ji odhalila.

„Takže jsi přece jen četla moji knížku? Říkala jsi, že ne.“

„Průzkum klienta.“

„Kecy,“ utrousí Rosie. „Líbí se ti?“

„Nic jiného jsem ke čtení neměla.“

„Jasně, že se ti líbí, vidím to na tobě. Četla jsi tu pasáž, kde zastřelí toho chlápka v letadle?“

„Ta je dobrá,“ připustí Amy.

„Jo, je dobrá,“ přikývne Rosie. „Pilot, se kterým jsem tehdy chodila, mi dovolil v letadle vystřelit, abych si to vyzkoušela. Už jsi to někdy udělala?“

„Jestli jsem střílela v letadle? Ne,“ zalže Amy.

„Vlastně se nic nestalo,“ poznamená Rosie. „Museli vyměnit kůži na jedné pohovce, ale to bylo všechno.“

„Kdyby kulka prorazila trup, mohl klesnout tlak v kabině a všichni jste se mohli zabít,“ namítne Amy. Ona sama kdysi po přesně takovém incidentu vyskočila z letadla. Dalších pět dní se pak v Burkina Fasu vyhýbala povstaleckým jednotkám. Nakonec to byla vlastně zábava. Amy si myslí, že adrenalin člověku prospívá, hlavně pleti. Občas sleduje na instagramu tutoriály, jak pečovat o pleť, ale nic pro vaši pleť neudělá tolik, jako když po vás střílejí a pak vyskočíte z letadla. Neměla by točit videa? Opět se přistihne při přemýšlení, a tak toho nechá.

„Takže jsme měli kliku, že se to nestalo,“ usoudí Rosie a hodí do sebe zbytek té břečky, co má ve sklenici. „Začínám se nudit, Amy. Nemůžeme si vyrazit na pevninu? Dát si drink? Trochu se pobavit?“

Rosiiiny problémy začaly, když do svého posledního románu *Mrtví muži a diamanty* začlenila postavu, k níž ji zcela zjevně inspiroval ruský petrochemický oligarcha Vasilij Karpin. Ukázalo se, že Vasilij postrádá smysl pro humor, který si člověk s podobnými petrochemickými miliardáři obvykle spojuje, a tak se Rosie, po kulce v obálce a zpackaném únosu při podepisování knihy v Nashvillu, obrátila na profesionály, kteří ji nyní střežili na bezpečném místě.

Lidé mezi sebou komunikují. Jeff Nolan, Amyin šéf, zkontaktoval několik Vasilijových kolegů v Londýně. Probíhají rozhovory. Už brzy Vasilije přesvědčí, aby od pomsty upustil. Firma Maxi-

mum Impact Solutions má klienty, kteří by mu mohli prokázat pár službiček. Najde se kompromis, Vasilij se uklidní a Rosie se bude moct vrátit ke svému obvyklému způsobu života. A pokud ne, Amy bude připravená.

Do té doby budou Amy a Rosie trčet na tomhle idylickém ostrově s jejich spěšně vyškoleným šéfkuchařem. Amy by každopádně pár dní strávených tady bodlo. Pokud má být upřímná, potřebuje si odpočinout, ale brzy bude muset zase zvednout kotvy. Rosie D'Antoniovou nikdo nezabije, takže Amy je v podstatě jen velice drahá chuť. A jak se tu mají zabavit?

„Teď rozhodně nikam nepojedeme,“ namítne. „Mohli by vás zabít.“

Rosie obrátí oči v sloup a začne si balit dalšího jointa. „Prokristapána, Amy, radši ať mě zamordují, než abych se nudila.“

A s tímhle má Amy Wheelerová, která se většinu svého dětství snažila být co nejméně nápadná, chuť souhlasit.

3

„Kocour, zrzavý, nepřátelský. Dokonce arogantní, ten malý zme-tek. Mason's Lane. Pokus o kontakt odmítnut. Čas 03:58.“

Steve si strčí diktafon zpátky do kapsy. Slyší šramot, jak zrzek nešikovně zdolává plot vzadu. Nestávalo se často, aby na procházce zahlédl neznámou kočku. Skoro jistě to nebylo důležité, ale ono se skoro nic nezdá skoro jistě důležité, že? A přesto se občas ukázalo, že některé věci důležité byly. Kdysi chytil ozbrojeného lupiče díky obalu od tyčinky Twix v kamnech. Člověk v danou chvíli málokdy pozná, co je důležité, a vést si záznamy ho nic nestojí.

Steve zahne doleva na horní konec hlavní ulice a zadívá se na ni, jak se před ním táhne dál jako rozvinutá šedá stuha osvětlená matnou žárovkou měsíce.

Kdybyste navštívili Axley – a to byste měli, líbilo by se vám tu –, možná byste si mysleli, že jste objevili dokonalou anglickou vesnici. Mírně se svažující hlavní ulice, která se dole lehce stáčí a lemuje břeh vesnického rybníka. Dva hostince, U Mosazné opice a U Džbánu, jsou podle turistů stejné, ale podle místních mají spoustu nenápadných, nicméně významných odlišností: na jednom například vlaje vlajka Spojeného království a na druhém ukrajinská. Ve vesnici je řezník, pekař. Objevíte i krámek se suvenýry, kde prodávají vonné svíčky a knižní záložky. Pruhované markýzy, kola opřená o průčelí obchodů, reklamní tabule inzerující odpolední svačinu, čtení z karet nebo pamlsky pro psy. Na vrcholku vesnice stojí kostel a ve spodní

části se nachází malá sázková kancelář, vyberte si. Steve kdysi navštěvoval obě místa, a teď nenavštěvuje ani jedno.

A kolem dokola se rozkládá národní park New Forest. Les je tu podstatou všeho. I sama vesnice si prostě jen našla malou mýtinu a usadila se na ní. Jsou tu stezky a pěšiny, příroda hýří cvrlikáním a bzukotem, všude turisté s batohy a pláštěnkami. Po hlavní ulici se občas potulují divocí poníci a všichni se k nim chovají s náležitou úctou. Tenhle les jim patřil mnohem dřív než vám a bude jim patřit i dlouho po vás. Axley se prostě skrývá mezi stromy, schoulené do malé ulity.

Když se sem Steve přistěhoval – před dvanácti lety? Tak nějak, Debbie by si to pamatovala, možná před patnácti lety, jak ten čas běží – Axley ho ani na vteřinu neoklamalo. Neošálily ho topolovky, cupcaky ani veselé pozdravy sousedů po ránu. Viděl za každými barevně natřenými dveřmi tajemství, v každé tmavé uličce mrtvolu, a pokaždé, když kostelní zvony odbily celou, jako by slyšel zvonit umíráček.

V živém plotu uvázl pytlík od křupek a povlává tam. Steve ho sebere a hodí do popelnice. Značka Monster Munch. V místním obchodě Monster Munch neprodávají, takže to asi zahodil nějaký turista.

Ne, Steve se nenechal vesnicí oklamat. Pětadvacet let u policie ho naučilo myslet si o všech a o všem to nejhorší. Vždycky čkej to nejhorší, a budeš vždycky připravený. Nikdy se nikým a ničím nenech zaskočit.

Ironie, vzhledem k tomu, co se zanedlouho přihodilo.

Steve se zastaví u výlohy realitní kanceláře a podívá se přes sklo. Kdyby se sem chtěl přistěhovat dneska, nemohl by si to dovolit. Jediný způsob, jak se člověk v současnosti zmůže na dům, je mít ho koupený z doby před patnácti lety.

Steve se ovšem tenkrát ohledně Axley mýlil – a byl by první, kdo to přizná. Za dveřmi nečíhali vrahové, žádné zohavené mrtvoly se tu neválely v krvi nasáklých uličkách. A tak se začal uvolňovat.

Jako dítě se nikdy neuvolnil; o to se jeho otec postaral. Škola? Byl příliš chytrý na to, aby zapadl, ale ne dost chytrý na to, aby utekl. V osmnácti nastoupil k Metropolitní policii a den co den vídal to nejhorší, co může Londýn nabídnout. Občas se to týkalo i jeho vlastních kolegů. Každý den byl boj.

Steve znovu vytáhne diktafon. „Světle modrý Volkswagen Passat, registrační číslo PN17DFQ, parkoviště u Mosazné opice.“ Obejde auto. „Dávno prošla silniční známka.“ Pod sedadlem leží sáček z pekárny Greggs. Kde je nejbližší prodejna? V Southamptonu? U pumpy na M27?

Pokračuje v cestě. Dojde až k rybníku, na chvíli se tam posadí a pak se vydá nazpátek. Pochopitelně – tohle dělá každou noc.

Axley Stevea změnilo. Ne celého najednou, ale tohle místo a zdejší lidé úsměv za úsměvem, laskavost za laskavostí, vdolek po vdolku strhli zeď, kterou si kolem sebe tolik let budoval. Debbie mu tvrdila, že to tak dopadne, ale on jí nevěřil. Narodila se tu, a když Steve konečně odešel od Metropolitní policie, přemluvila ho, aby se sem přestěhovali. Věděla své.

Steve se obával, že tu nebude žádné vzrušení, žádný adrenalin, Debbie ho však uklidnila. „Jestli se začneš nudit, jsme jen nějakých třicet kilometrů od Southamptonu a tam dochází ke spoustě vražd.“

Jenže jemu vzrušení ani adrenalin kupodivu nechyběly.

Steveovi se v Axley líbilo: rád pro Debbie vařil, rád poslouchal ptačí zpěv, našel si solidní tým na hospodské kvízy. Celkem dobrý, ale schopný dál se zlepšovat.

Zabloudil k nim domů toulavý kocour, typický rváč, a odmítl odejít. Po jednom, dvou týdnech vzájemného oťukávání polevili Steve i kocour v ostražitosti. A teď Stevea najdete, jak si čte ve starém křesle noviny, Trabl mu leží na klíně a hlasitě přede. Dva staří partáci, oba naprosto spokojení.

Debbie ho přesvědčila, aby si založil agenturu. Po práci se mu nestýskalo – Debbie vydělala dost peněz malováním –, ale měla pravdu. Nejspíš potřeboval něco dělat a nejspíš taky potřeboval něčím přispět komunitě. Název agentury „Steve vyšetřuje“ byl jeho nápad. Pamatuje si, jak jeho syn Adam přivedl na nedělní oběd svoji ženu Amy. Amy je bodyguardka, pracuje pro miliardáře a oligarchy, vždycky někde na druhém konci světa. Adam dělá něco kolem peněz. Steve mluví s Amy častěji než s Adamem. To ona mu volá; to díky ní ho s Adamem navštěvují, když má Amy práci v Anglii.

Amy mu tehdy řekla, aby nazval svoji agenturu „Maverick Steel International Investigations“. Značka je prý ve světě soukromých vyšetřovatelů nesmírně důležitá. Steve však namítl, že on se jmenuje Steve a že vyšetřuje, a jestli tohle není značka, tak co?

Amy zrovna pracuje někde v Americe pro spisovatelku Rosie D'Antoniovou. Až příště zavolá, Steve bude předstírat nezájem, ale bude chtít slyšet všechny drby. Vždycky nějaké má, když chrání slavné osobnosti. Kdysi pracovala pro zpěváka chlapecké kapely, který měl problém s heroinem.

„Vygooglovat si časový posun v Americe,“ řekne Steve do diktafonu.

Agentura Steve vyšetřuje mu příjemně vyplňuje čas a přináší mu slušné přilepšení k penzi. Má pár kontaktů na pojišťovací společnosti. Pokud jste se kdekoli v New Forest někdy domáhali ročního platu kvůli špatným žádům, Steve se pravděpodobně na nějakou dobu usadil u vašeho domu a možná vás sledoval cestou do

fitka. Těší ho zjištění, že lidé v těchto záležitostech skoro nikdy ne-
lžou. Pokud opravdu, ale opravdu chcete, prošetří pro vás Steve kde-
co. Jeho jedinou podmínkou je, že nebude nikam cestovat. Nechce
se vydat moc daleko od Axley. Když je potřeba, zajede do Brocken-
hurstu, je tam pár příjemných hostinců. Pokud je to nezbytně nutné,
vydá se k Ringwoodu nebo na jih k Lymingtonu, ale požádejte ho,
aby jel do Southamptonu nebo Portsmouthu, a zdvořile odmítne.

Pusťte se třeba do vyšetřování vraždy, a než se nadějete, pře-
stanete být pánem svého času. Steve teď nikdy nezmešká středeč-
ní večerní kvíz v Mosazné opici. Vražda by mu v tom dřív nebo
později nejspíš zabránila. Ne, děkuju.

Steve dojde k rybníku a posadí se na své obvyklé místo. Deb-
biino oblíbené. Kachny tuhle lavičku milují, ale teď všechny zaru-
čeně spí stejně jako zbytek vesnice a Steve na všechny dohlíží. To je
to nejmenší, co může udělat po tom všem, co Axley udělalo pro něj.

Steve si stále pamatuje ten pocit uvolnění, že se život kolem
něj konečně zklidnil. Přesvědčení, že mu lidé přejí jen to nejlep-
ší a že mu každý den přinese štěstí. Pocit, že je v bezpečí. Takhle
to samozřejmě nedopadlo. Kdy to tak dopadá?

V určitém smyslu ho Debbiina smrt nepřekvapila. Psychicky
se na to připravoval každý den od chvíle, kdy se do sebe zamilovali.
Že mu ji *něco* určitě vezme. Rakovina, nemocné srdce, auto, kte-
ré ji srazí na okresce z kola, mozková mrtvice, lupiči. Něco, co ho
připraví o to obrovské štěstí, že ji miluje a že Debbie miluje jeho.

Nakonec to byl železniční vagón, který vykolejil při příjez-
du na venkovské nádraží. Na nástupišti stáli tři lidé – Debbie
a dva další nešťastníci, kteří ten deštivý lednový den přišli o život.

Přes vytrvalou přípravu ho to zaskočilo. I když o něčem čas-
to přemýšlíte, nikdy se dost nepřipravíte na to, že se vám roztříš-
tí srdce na kousky.

Po Debbiině smrti se Axley kolem něj semklo a pomohlo mu. Kdykoli Steve prochází vesnicí, kde všichni zná a všichni znají jeho, je vděčný, že se aspoň cítí milován. Protože když se necítíte milovaní, je těžké vůbec něco cítit.

Po břehu rybníka kráčí osamělý poník a pohupuje při chůzi hlavou. Steve se po něm podezíravě dívá. No, vlastně se po něm jen tak dívá. Vždycky přitom vypadá podezíravě. V hostinci se kvůli tomu pořád dostává do problémů.

„Měl bys spát,“ řekne poníkovi.

Poník otočí ke Steveovi hlavu, jako by říkal: „Ty taky.“ Steve uzná, že má pravdu. Poník pokračuje pomalu v cestě, přejde hlavní ulici, vydá se uličkou kolem krámků s pohlednicemi a cestou se zastaví, aby prozkoumal něco v popelnici. Axley opět patří Steveovi.

Steve přejede prsty po mosazné cedulce na lavičce. Debbiino jméno, datum jejího narození, datum její smrti. Stiskne na diktafonu „nahrát“, protože jinak by byl jen muž na lavičce, který mluví sám se sebou.

„Ahoj, Debs. Včera jsme byli v kvízu druží. Norman z obchodu tu měl na návštěvě švagra a ten byl v televizi v *Nejslabší, máte padáka!*, takže jsme neměli šanci. Parta si chtěla stěžovat – vypadalo to totiž trochu podezřele –, ale po návratu domů jsem si ho vygoogloval a opravdu to je Normanův švagr, takže s tím nic nezmůžeme. Trabl zabil myš, první po delší době; je fajn vědět, že to pořád umí. A odnesl ji k Margaret, ne k nám, to jsme teda dopadli. Zrovna jsem v Mason's Lane zahlídl nového kocoura, zrzavého drsnáka, znáš takové. Hmm... Amy pracuje pro Rosie D'Antoniovou, vždyť víš, tu spisovatelku. Prý je moc krásná, ale není můj typ. Budu ji od tebe pozdravovat. Amy, ne Rosie D'Antoniovou. Budu pro tebe mít drby. V obchodě mají nový slaný koláč, kuřecí maso s něčím. Prý ho stačí ohřát v mikrovlnce –

kdybych to risknul, dám ti vědět. To je dneska večer všechno. Miluju tě, Debs.“

Vypne diktafon a strčí si ho zpátky do kapsy. Popleská lavičku. „Miluju tě, holčičko. Půjdu se podívat, jestli se tady ten zrzek pořád potlouká.“

Zamíří po hlavní ulici zpátky k domovu. Zítra se znovu pustí do pátrání po psovi, který se ztratil v místním kempu; jeho londýnští majitelé z toho byli pochopitelně celí pryč. Steve ví, jak psi uvažují – brzy ho najde. Zaplatili mu pět set liber v hotovosti, navíc předem. Byl by to udělal za padesát. Londýňané rozhazují peníze nalevo napravo. A v jednom místním obchodě mizí peníze z kasy. Minulý týden tam nainstaloval kameru a půjde si vyzvednout záznam. Krade je dcera majitelky – přišel na to skoro okamžitě. I o lidech ví, jak uvažují; ve skutečnosti se překvapivě podobají psům. Jenže majitelka neuvěří, že to byla její dcera, dokud neuvidí důkaz.

Axley je poklidné a tiché a Steve je za to vděčný. Ostatní staří poldové, které znal – všem už táhne na šedesát –, se pořád s mizernými koleny plahočí pro mizerné šéfy, příšerně pijí, kouří nebo se stresují. Jenže Steve ví, jak život končí, a nemíní se s ním rvát do poslední chvíle. Člověk nemůže žít vzrušujícím životem, aniž na to doplatí, a tak se Steve rozhodl obejít se bez vzrušení. Raději sleduje televizi, účastní se hospodských kvízů, pomáhá lidem, pokud je to v jeho silách, a vždycky se pak vrátí do svého křesla s kocourem, který se jmenuje Trabl.

Když někoho zatknete, obvykle zareaguje jedním ze dvou způsobů. Někteří lidé celou cestu do cely kopou kolem sebe a křičí, zatímco druzí jdou klidně, protože vědí, že hra skončila.

Kdo ví, kdy skončí jeho vlastní hra? Až bude stát na nástupišti a vlak vykolejí?

Ať to bude kdykoli, Steve má v úmyslu odejít v poklidu.

4

Jeff Nolan, ředitel Maximum Impact Solutions, přemýšlí o Andrewu Fairbanksovi.

Občas je třeba někoho zabít; to je prostě byznys a Jeff tomu rozumí lépe než kdokoli jiný. Ale nechat ho napospas žralokům? Je to vzkaz, usoudí Jeff, a možná právě o to jde. Když zabili Bellu Sanchezovou, moc velký zájem to nevyvolalo. O Marku Goochovi už lidé trochu mluvili, dávali si dohromady informace, ale Andrew byl první, kdo přitáhl opravdu velkou pozornost. První, na koho se lidé vyptávali. Například policie. Jeff nemá rád, když ho v práci navštíví policie. Snažil se chovat vstřícně – koneckonců, zemřel mladý muž –, ale přece jen existuje něco jako ochrana klienta.

Jeff zná souvislost mezi těmi třemi úmrtími. Taky ví, kdo za nimi stojí.

François Loubet.

Jenže Jeff má svoji práci. Nepřijde přece kvůli třem vraždám o firmu, sakra!

Skutečný problém není policie; ta je problém jen velice zřídka. Skutečný problém jsou klienti. Zrovna dnes ráno s ním zrušil kontrakt fotbalista Premier League a nizozemský dovozce kono-pí. Už firmě Maximum Impact Solutions nedůvěřují. Těžko jim to zazlívát. Až se ta zpráva rozšíří, budou volat další. Nepochybně přejdou k Henkovi, jeho bývalému partnerovi a velice dávno i nejlepšímu příteli.

A teď ho navštívil Max Highfield, ze všech lidí na světě zrovna on. Člověk by si myslel, že Max Highfield bude mít lepší věci na práci, a přesto je tady, zutý a s nohama na Jeffově stole v zasedačce, a dělá potíže.

„Vrhá to na mě špatné světlo, Jeffe,“ prohlásí Max a prohrábne si vlasy spíš jako prošedivělý veterán, který viděl příliš mnoho válek, než jako muž, který zrovna posnídal v luxusním hotelu Ivy.

„To chápu, Maxi,“ pronese Jeff. „Chápu to.“

Jeff to věděl. Jakmile Andrew Fairbanks zemřel, hned věděl, že si ostatní klienti začnou dávat dvě a dvě dohromady. Lidé googlují. Hlavně celebrity – pořád jsou na netu.

„Kolik jsem ti dohodil kšeftů?“ zeptá se Max.

„Spoustu, spoustu,“ odpoví Jeff. „Proto ti platíme tři čtvrtě milionu liber ročně, Maxi.“

To je „konzultační poplatek“ Maxe Highfielda. Plus deseti-tisícový bonus za každého nového klienta. Za to, že přivede do agentury další slavné lidi. Především herce, ale Max je natolik šikovný, že zná kdekoho.

„Tři čtvrtě milionu?“ Max se zasměje. „Víš, kolik jsem dostal za poslední marvelovku?“

„Nevím,“ přizná Jeff. „A nemusíš mi to říkat. Určitě je to taj–“

„Osm a půl milionu,“ oznámí Max. „Osm a půl milionu. A myslím tím liber, ne dolarů. Už jsi někdy dostal za kšeft osm a půl milionu, Jeffe?“

„Jo, dostal,“ řekne Jeff. „Mockrát – ale to není podstatné. Chápu, že ti to kazí pověst.“

„Tři klienti mrtví,“ připomene Max a bubnuje si přitom do mohutných superhrdinských stehů. „To je spousta mrtvých klientů.“

„Na svoji obranu a jen mezi námi,“ opáčí Jeff. „bych chtěl říct, že nešlo o důležité klienty. Byli to bezvýznamní lidé, při vši účtě

k jejich památce. Není to, jako kdyby měl Andrew Fairbanks získat v nejbližší době Oscara. Byl to fitfluencer.“

Max zničehonic zvážní. Dokonce sundá nohy ze stolu. „Oscary se přeceňují, Jeffe. Je to jen politika.“

„Já vím,“ přitaká Jeff. „A teď, kdybys –“

„Spousta skvělých herců Oscara nikdy nezískala,“ prohlásí Max.

„Souhlas, souhlas. Takže tady je můj plán,“ přeruší ho Jeff.

„Samuel L. Jackson žádného nezískal. Věděl jsi to?“ Max Highfield potřásá pomalu, smutně hlavou.

„Přiznávám, že nevěděl,“ řekne Jeff. „Mám agentku v Jižní Karolíně, kde Andrewa Fairbankse zavraždili. Je –“

„Travolta ho nikdy nezískal,“ pokračuje Max. „Ani Johnny Depp. Ani Jason Statham. Je to politika. Musíš se jim hodit do krámu.“

„Promluví si s ní,“ navrhne Jeff. „Provede diskrétní šetření.“

„Promiň, koho o co požádáš?“ zeptá se Max. „Nemluvili jsme o Oscarech, kámo?“

„Říkám, že mám agentku v Jižní Karolíně,“ zopakuje Jeff. „Amy Wheelerovou – před několika lety na tebe krátce dohlížela.“

„Vzpomínám si na ni,“ pronese Max. Chvilí se na Jeffa pronikavě dívá. Zjevně mu kdosi řekl, že jeho pronikavý pohled zabírá. „Tom Cruise, to je další. Jeffe, už ti někdy někdo řekl, že vypadáš jako černý Jason Statham?“

Jeff usoudí, že klidně může pokračovat.

„Je to ošemetné, Maxi, to jistě chápeš,“ poznamená. „Víš, jak to v téhle branži chodí. Ale chci, abys věděl, že to bereme nesmírně vážně.“

„Uvažuji, že začnu dělat pro Henka,“ oznámí Max a hodí si nohy zpátky na stůl. „Myslel jsem si, že bys to měl vědět. Taky se vsadím, že by mě líp platil.“

„No, překvapilo by mě, kdybys o tom neuvažoval,“ přizná Jeff. Max Highfield by prozatím byl Henkův největší úlovek. „A o penězích si můžeme promluvit.“

„Díky Amy Wheelerové jsem se nezřítíl na motorce z mostu,“ prohodí Max.

„Přesně tak,“ přitaká Jeff. „Nevzal sis tenkrát moc prášků proti bolesti?“

„Zapomněli mi říct, abych je nemíchal s whisky,“ objasní Max.

„Vážně?“ podiví se Jeff. „Určitě jsem někde slyšel, že –“

„A zničila mi džínovou bundu. Měl jsem ji celou od krve.“

„Abychom jí nekřivdili,“ podotkne Jeff, „vložit se do rvačky, kterou jsi v baru vyprovokoval, a někdo na ni zaútočil střepem z láhve.“

„Tu bundu jsem dostal od Harryho Stylese,“ vysvětlí Max.

„Maxi,“ řekne Jeff, který se snaží vrátit k původnímu tématu, „budeš mi věřit ještě několik příštích týdnů? Než zjistíme, co se děje?“

„Jasně, jasně,“ slíbí Max. „Čtrnáct dní.“

Začne si obouvat boty – signál, že se chystá přesunout na další zastávku v maxovském světě. Jeff vstane.

„Mimochodem, ten nový film se mi líbil. *Ničitelé 7*.“

„Díky, kámo,“ usměje se Max. „Z *Ničitelů 6* jsem nejásal, ale jsme zase na správné cestě. A je fajn hrát trojčata.“

Jeff souhlasně přikývne. Max měl jako jedno trojče knír a jako další trojče pásku přes oko a francouzský, nebo možná holandský přízvuk.

„Henk prohlásil, že by tě měl někdo naučit, jak se drží správně bouchačka, ale mně se to líbilo,“ řekne. „Taky ji někdy držím vodorovně.“

„To že Henk řekl?“ Max se napřímí v celé své výšce. Díky těm stopětadevadesáti centimetrům nezůstal dlouho hrát v druhordých britských telenovelách.

„Bohužel.“

„Hmm,“ zahučí Max. Muž, který teď má o čem přemýšlet.

„Každý filmům nerozumí,“ prohodí Jeff.

„Nikdo mě nechápe jako člověka,“ prohlásí Max. „Ani jako umělce. A to platí o celé Británii.“

„Příšerná země, souhlasím,“ přisvědčí Jeff a stiskne Maxovi ruku. „Dám to do pořádku.“

Max při odchodu – zůstává za ním opojný opar testosteronu a kolínské Tom Ford – míjí Susan Knoxovou, která zrovna vchází do Jeffovy kanceláře. Max ji cestou ven plácne po zadku.

„Tady ji máme,“ řekne. „Moje sexy dračice.“

„Susan je šéfkou personálního oddělení, Maxi,“ upozorní ho Jeff.

„Jí to nevadí,“ prohodí Max přes rameno, když vychází z místnosti. „Je to kompliment.“

„Vadí ti to?“ zeptá se Jeff a gestem Susan naznačí, aby se posadila. „Taková věc?“

„Taková věc? Jo,“ odpoví Susan chladně. „*Taková věc* mi vadí.“

„Mám s tím něco udělat?“ chce vědět Jeff.

„Odstranit patriarchát?“ navrhone Susan.

„Promluvíme si s nimi,“ slíbí Jeff. „Nemají moc rádi, když se do něčeho pletou černoši, ale udělám, co je v mých silách. To je složka Françoise Loubeta?“

Susan přikývne a položí desky na stůl. „Můžu se zeptat, k čemu ji potřebuješ?“

Asi před dvěma lety pro Loubeta pracovali. Samozřejmě se s ním nesetkali osobně; s Françoisem Loubetem se nesetkává

nikdo. Je to největší pašerák peněz na světě a jako takový si úzkostlivě hlídá soukromí. Chránili jednoho jeho zaměstnance. Henk byl tenkrát proti tomu; pokud šlo o klienty, byl vždycky o něco vybiřavější než Jeff. Ale jak podotkl Jeff, když nechráníte zločince, brzy vám klienti dojdou. Henk to ve své nové firmě taky zjistí. Že by začátkem konce jejich partnerství byla tahle hádka?

Jeff otevře desky a podívá se na Susan. „Četla jsi to?“

„Jestli jsem to četla?“ opáčí Susan. „Ne, je to důvěrné.“

Jeff přikývne. Samozřejmě, že to četla; to je v pohodě. Susan čte všechno, ale umí držet jazyk za zuby.

Na vršku složky je sjetina e-mailu, který Jeff poslal Françoisi Loubetovi několik měsíců předtím, než ty vraždy začaly. Důkaz, kdyby ho někdy potřeboval.

Vážený pane Loubete,
doufám, že se k Vám tento e-mail dostane. Určitě si pamatujete, že jsme pro Vás asi před dvěma lety provedli nějakou práci. Velice si vážíme Vaší okamžité platby. Mám pro Vás však špatné zprávy.

Abych se vyjádřil jasně: dva z mých klientů byli nedávno přistiženi, jak převážejí přes hranice obrovskou sumu peněz.

To mě vede k domněnce, že se na moji firmu zaměřil profesionální syndikát pro pašování peněz, a jediný pašerák peněz, který kdy měl nějakou spojitost s Maximum Impact Solutions, jste Vy. Naléhavě potřebuji, abyste mi poskytli informace, které by mi mohly pomoci. Můžeme si promluvit?

Bohužel nemohu dopustit, aby někdo dál ohrožoval moji firmu, a skutečným všechny nezbytné kroky, abych

ochránil své klienty a podnikání. Což také znamená, že po Vás půjdu, Françoisi, pokud v tom máte prsty, o čemž jsem přesvědčen.

S úctou

Jeff Nolan

Zvedne oči od sjetiny.

„Víš, čím se François Loubet živí, Susan?“

Susan zavrtí hlavou. „Jak bych mohla, když jsem tu složku nečetla?“

„Třeba jsi do ní někdy omylem nahlédla, když jsi dělala kopie, nebo tak něco...“

„Kdybych do ní nahlédla,“ opáčí Susan, „a takové věci se stávají, řekla bych, že jde o nejpřednějšího pašeráka peněz na světě, že je číslem jedna na seznamu nejhledanějších osob FBI a nedávno s tebou komunikoval po mailu.“

„To teda byl zatraceně důkladný pohled,“ utrousí Jeff.

„Hodně kopíruju,“ prohlásí Susan. „A chápu správně, že nikdo neví, kdo to je?“

Jeff přikývne. „Už je ti jasné, k čemu potřebuju jeho složku?“

„Kvůli Andrewu Fairbanksovi, kterého našli s taškou peněz?“ nadhodí Susan.

„Kromě všeho dalšího, co jsi mohla ve složce náhodou zahlédnout,“ poznamená Jeff.

„To je nepříjemný problém,“ řekne Susan. „Ale už jsi měl problémy dřív a vždycky ses z nich dostal. Doufám, že se ti to podaří i tentokrát. Bylo by užitečné ho identifikovat, takže můžu nějak pomoci?“

„Je někdo s Amy Wheelerovou?“ zeptá se Jeff. „U Rosie D’Antoniové?“

„Jeden bývalý SEAL, Kevin,“ odpoví Susan. Jako vždycky má odpověď po ruce. Proto Jeffovi nevadí, že se dívá do dokumentů. Tedy ne do *všech* dokumentů, samozřejmě.

„Není náš zaměstnanec,“ namítne Jeff.

„Najala ho tamní pobočka,“ objasní Susan. „Podle všeho na-prosto vyhovuje a doporučilo ho lowesportské policejní oddělení.“

„Amyin seznam nedávných klientů je zajímavé čtení,“ poznamená Jeff. „Vzhledem k těm vraždám. Co si o tom myslíš, jako vedoucí personálního oddělení?“

„Jako vedoucí personálního oddělení bych řekla, že by sis s ní měl co nejdřív promluvit,“ prohlásí Susan. „Okamžitě bych ji povolala domů.“

Susan pro něj pracovala od jeho začátku v City. Jeff by řekl, že při něm stála v dobrém i zlém, ale upřímně, toho zlého moc nebylo.

Promýšlí další krok. Amy zjistí, že ty tři vraždy pro ni znamenají velký malér. Dojde jí, že všechno ukazuje na ni. Jeff se rozhodne, že jí pošle zprávu. Povolá ji zpátky do Londýna a uvidí, jak zareaguje.

Zvedne ze stolu další list. „Mimochodem, díky, že jsi mi připravila stručný děj *Ničitelů 7*.“

Četl ho těsně předtím, než Max Highfield dorazil.

„Rádo se stalo,“ odpoví Susan. „Bylo to hrozné utrpení, ale co bych pro tebe neudělala.“

Jeff se na ni opět podívá. Bez ní by byl ztracený. Je jeho očima a ušima. Jeho moudrou rádkyní. Je jí za to vděčný.

„S Maxem Highfieldem něco udělám,“ slíbí. „Chová se přílišně.“

Susan vstane. „Chci jen dělat svoji práci, Jeffe. Teď povolej Amy Wheelerovou domů; možná jí hrozí nebezpečí.“

„Hmm,“ utrousí Jeff.

Susan se nakloní a položí ruku na jeho. „Mám tě ráda, Jeffe, ale nepotřebuju, abys mě před Maxem Highfieldem zachraňoval. Dovedu si s ním poradit sama, rozumíš?“

Jeff rozumí a je rád. Max pro něj má obrovskou cenu. Měl by obrovskou cenu i pro Henka.

Henk van Veen. Jeff a jeho starý kamarád vybudovali tuhle firmu společně. Butch a Sundance, Cagneyová a Laceyová. Potom, před třemi měsíci, rozkol. Že by to nějak souviselo s Loubetem? U Henka člověk nikdy neví.

Jeff pohlédne na velké zrcadlo na protější stěně zasedací místnosti. Je za ní Henkovo „tajné doupě“. Sedával tam naprosto tiše v křesle, se sklenicí brandy v ruce, a přes jednosměrné zrcadlo sledoval jednání. Tvrdil, že je to další vrstva zabezpečení jejich byznysu, ale ve skutečnosti se chtěl ujistit, že se nemluví o něm. Takový byl Henk. Podezřavý, paranoidní. V jejich branži to jsou užitečné vlastnosti, ale u obchodního partnera rozčilují.

Jenže všichni se o tajném doupěti brzy dozvěděli, hlavně proto, že jim o něm řekl Jeff. Kdykoli pak chtěl někdo mluvit o Henkovi, chodívali radši do hospody.

Jeff upře pohled na Susan. „Můžu se tě ještě na něco zeptat?“
„Jistě,“ přisvědčí Susan.

Jeff znovu zvedne Loubetovu složku.

„Myslíš, že se Henk do těch desek někdy podíval?“

„Jasně. Henk se podíval do všech,“ prohlásí Susan.

„Co děláš?“ zeptá se Steve. Ramenem si přidržuje telefon u ucha a oběma rukama hladí Trable po hlavě. Kdybyste ho hladili jenom jednou rukou, dal by vám najevo, že to flákáte.

„Sedím u bazénu a popírám proteinový shake,“ odpoví Amy.
„A ty?“

„Sleduju *Rozhodující okamžik* a jím pštrosí vejce,“ řekne Steve.
„Kde je tvoje klientka? Neměla bys být u ní?“

„Je v kyslíkovém stanu,“ vysvětlí Amy. „Medituje. Co je to *Rozhodující okamžik*?“

„Co je *Rozhodující okamžik*?“ užasne Steve. „Děláš si legraci?“

„Nějaká televizní soutěž?“ tipne si Amy.

„Správně. *Rozhodující okamžik* je televizní soutěž.“ Občas se Steve diví, v jakém světě Amy žije. *Rozhodující okamžik* přece znají všichni.

„Nemohl bys jít na procházku, nebo tak něco?“ zeptá se Amy. „Zacvičit si taekwondo? Vyrazit si ven na vzduch?“

„Mám otevřené okno,“ namítne Steve. „A na procházce jsem už byl dvakrát. Šel jsem do obchodu pro pštrosí vejce a pak zpátky domů.“

„Neměl bys jíst pštrosí vejce,“ plísni ho Amy. „To není pořádné jídlo. Jsou průmyslově zpracovaná.“

„Proto jsou tak dobrá,“ prohlásí Steve.

„Musíš jíst zdravě, jasné?“ řekne Amy. „Co ty bedýnky s bio-zeleninou, které jsem ti objednala?“

Steve se podívá ke kuchyni a uvidí hromadu ovadlé zeleniny. Jednou týdně si ji Bob z pekárny chodí vyzvednout na kompost.

„Jsou báječné,“ prohlásí. „Cukety, prostě všechno možné.“ Ví, že se z toho jen tak nevyvlékne. Amy je zkušená vyšetřovatelka.

„A jak se cukety připravují?“ zeptá se Amy.

„No, vždyť víš,“ zamumlá Steve. Určitě to viděl v nějakém televizním pořadu. „Nakrájíš je, hodíš na pánev –“

„Aha.“

„Trochu oleje, trochu soli.“ Zní to přesvědčivě. A stejně mu Amy nemůže nic *dokázat*.

„Steve, snědl jsi z těch bedýnek něco?“

„Ještě ne,“ přizná Steve. „Nemám na vaření čas. Ale dal jsem Margaret odvedle nějakou jarní cibulku a lilky.“

„Já prostě jen nechci, abys umřel,“ poznamená Amy. „Vím, že je to ode mě sobecké.“

„Ani já nechci, abys umřela, ale nebráním ti létat po celém světě s bouchačkou.“ Někdy musíte na Amy zaútočit. To uznává.

„Já vím,“ povzdechne si Amy. „Jenže to je něco jiného. Já jsem já.“

„Skotská vejce a bouchačky jsou totéž, Amy. Je to stejné. Jak se má Rosie D'Antoniová? Chová se jako primadona?“

„Zatím ne,“ ujistí ho Amy. „Mám ji docela ráda. Nechal by sis upravit nos, kdybys byl na mém místě?“

„Kdysi jsem ho měl zlomený,“ řekne Steve. „Ženská s cihlou v hospodě. Snažil jsem se na Old Kent Road zatknout jejího bratra. Co je to kyslíkový stan?“

„Stan plný kyslíku,“ odpoví Amy. „Stalo se v Axley něco zajímavého?“

„Ztratil se pes,“ oznámí Steve. „Nějakým lidem z Londýna. Jaké je u vás počasí?“

„Svítí sluníčko,“ pronese Amy. „Štvalo by tě to. Rozpustil by ses.“

„Jaký máš ochranný faktor u opalovacího krému?“

„Na to nevěřím,“ prohlásí Amy. „Dost se potím; to mě přirozeně chrání.“

„Proboha, Amy,“ povzdechne si Steve. „Třicítka na paže, padesátka na obličej. Takže po ní zatím nikdo nestřílel?“

„Zatím ne,“ potvrdí Amy. „Kde je podle tebe ten pes?“

„Podle mě si užívá,“ odpoví Steve. „Očichává stromy. Ale mám plán.“

„Ty máš vždycky plán.“

„Kdy tě zase uvidím? Margaret se na tebe vyptává. Ráda by tě viděla.“

„Hned po téhle akci se v Dubaji koná Diamantová konference,“ řekne Amy. „Mám se tam sejít s Adamem; měl bys přijet.“

„Do Dubaje? Ani za milion let.“

„Pronajali pro nás vilu,“ láká ho Amy. „Sbal si kufr a přileť.“

„Žádné kufrы nemám,“ opáčí Steve.

„Myslím, že se prodávají v obchodech,“ nevzdává se Amy.

„A nerad létám,“ dodá Steve. „Nerad sedím vedle cizích lidí. Co kdyby se se mnou chtěli bavit?“

„Neboj se, nikdo se s tebou chtít bavit nebude.“

„A ve středu je v hospodě kvíz,“ pokračuje Steve. „A přijdou mi nějaké police. Musím je převzít. Takže to nejde.“

„Mohla by je převzít Margaret,“ navrhone Amy. Steve na jejím hlase pozná, že si uvědomuje, že je to marný boj, ale stejně to dál zkouší, je to hodná holka. „Mohl bys letět ze Southamptonu – dívala jsem se na to.“

„Ze Southamptonu?“ zopakuje Steve. „Na A31 je uzavírka – víš, jak dlouho by mi to tam trvalo? Co Adam, jak se má?“

„To pověz ty mně. Neříkal, že ti o víkendu zavolá?“

„No jo, volal mi,“ řekne Steve. Další lež. Fakt by měl na všechny Amyiny otázky odpovídat prostě jen „bez komentáře“. Ušetřil by si tím spoustu problémů. „Má se dobře. Užívá si. Chybíš mu.“

„On ti nevolal, že ne?“

„Nevolal,“ přizná Steve. „O čem bychom se bavili?“

„O všem možném. Jsi jeho táta. O čem se bavíme my dva?“

„O psech. O pštrosích vejcích. O kyslíkových stanech. O mých lidských selháních.“

„Nemohl by ses o tomhle bavit s ním?“

„S Adamem? Ale no tak, Ames. Tohle je jen mezi námi.“

„Řeknu mu, aby ti zavolal,“ slíbí Amy. „Je v Macau.“

„Opravdu?“ podiví se Steve a přemýšlí, kde asi leží Macao. Vyhledá si to; tohle je přesně ta věc, jaká se objevuje v kvízu. „Takže žádné stopy po Rusech? Žádní zabijáci?“

„Jsme na soukromém ostrově, Steve,“ opáčí Amy. „Jediní lidé, kteří by mě tu mohli zabít, jsou Rosie a jeden ex-Navy SEAL, Kevin. Přísahám, že jsem v bezpečí.“

„Ale jsi ve střehu?“

„Vždycky jsem ve střehu,“ přisvědčí Amy. „Můžeme si promluvit později?“

„V pohodě,“ souhlasí Steve. „Musím najít toho psa, zajít si do hostince na oběd a zjistit, kdo krade v obchodě peníze.“

„Vrátíš se na *Následující okamžik*?“

„*Rozhodující okamžik*,“ opraví ji Steve. „Nebav se s nikým cizím.“

„Jak to říkala Debbie?“ připomene Amy. „Že cizí člověk je přítel, kterého jsi ještě nepotkal?“